

De zwarte groenglanzende Leghorn

Er zijn nog altijd veel Leghornfokkers, die zich met de zwarte kleurslag bezighouden. En daar zal niemand zich over verbazen, die wel eens een toom van deze kleurslag heeft kunnen bewonderen. De haan met zijn elegante lijnen, zijn fris-rode kam en witte oren, die helder gele benen en het zwarte verendek met een groene schitterglans. Die elegante lijnen spreken welhaast vanzelf, want bij het type van de Leghorn staat *élégance* voorop (de hoekige Engelse Leghorn misschien uitgezonderd). Verder een lang-gerekte rug, de beenstand niet te laag, maar zeker ook niet te hoog, de staart flink naar achteren gedragen, zonder hoek waar deze de rug verlaat en tegelijkertijd niet naar beneden hangend alsof het dier zich een sleep heeft aangeschaft. Houdt men dit in het oog, dat is een nadere omschrijving van het type overbodig, mits men niet in uitersten gaat vervallen door inkruising van ander bloed. Een kenner ziet daaraan terstond, dat een ander ras is gebruikt om verbeteringen aan te brengen, die in werkelijkheid verslechteringen zijn.

De kleur is zwart! Doch alle zwart is lang niet hetzelfde, want dan denkt men aan een doffe, doodse kleur, waar geen leven in zit, terwijl het zwart van vele hoenders één en al tinteling en schittering is. Dit komt door de fraaie groene glans, die lakglans.

Voor de zwarte Leghorn echter is het levendige, schitterende, glanzend-groene zwart een strenge eis, zonder enige andere afscheiding in welk gedeelte van de veren ook. Iedere andere weerschijs is fout. De grootste fout is echter wanneer er in het geheel geen glans op de veren

ligt en men met dof, doodswaart heeft te maken.

Dit groen-zwarte verenkleed te bespreken en te bewonderen is gemakkelijk genoeg, de grote moeilijkheid komt echter bij de onderkleur, die men te zien krijgt als de veren worden opgeslagen. Dit is vaak onbevredigend. Bij de zwarte Leghorn wordt een gele poot- en snavelkleur geëist. Welnu, zwarte vogels met donkere beenkleur veroorzaken heel wat minder moeite met de onderkleur dan geelbenige. Tegelijk wordt hiermede verklaard waarom de hanen op dit punt meestal minder voldoen dan de hennen. Bij de hennen is de kleur der loopbenen namelijk vaak donkerder dan geel, soms min of meer grijs, terwijl de hanen in de regel een zuiver heldergele pootkleur laten zien.

Hetzelfde geldt voor de kleur van de snavel. Bij de hanen is deze meestal zuiver geel en bij de hennen niet zelden min of meer hoornkleurig. Het combineren van gele benen met een donkere onderkleur mag een zware opgave zijn, een ander verschijnsel, dat ook dikwijls kopzorgen geeft, is dat de hanen met hun mooie gele poten soms veel wit aan de onderkant der sikkerven tonen.

Een andere moeilijkheid geven de oren. Het heldere witte oor is een van de sieraden van de zwarte Leghorn. Maar het geel, dat wij in poten en snavel zo graag zien, vertoont zich dikwijls in een gelige tint op de oren.

We hebben nogal wat moeilijkheden bij de fok van zwarte Leghorns opgesomd. Maar is het daarmede niet als met alles: wat je in de schoot valt, heeft geen waarde. Alleen wat inspannin-

gen vereist om het te verkrijgen, waarderen we en houden we in ere.

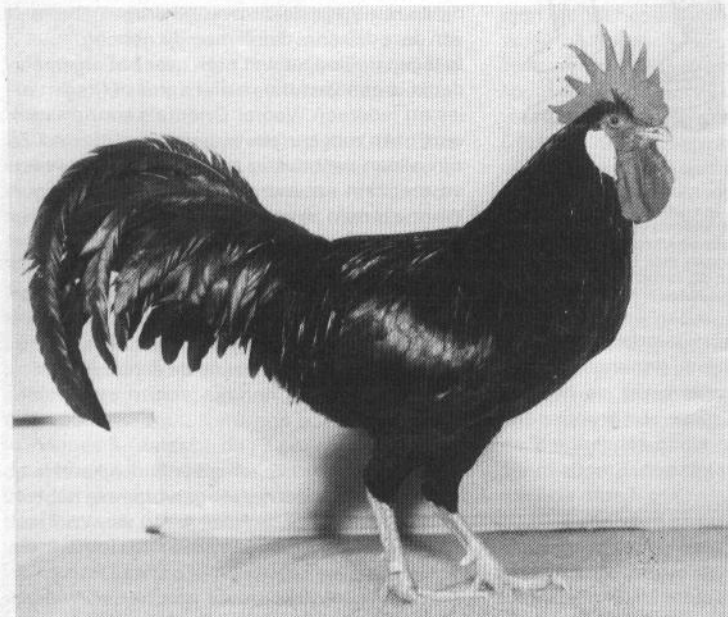
Beter doen we met de aandacht te richten op een onbetwiste deugd van deze kleurslag uit het Leghorn-ras: ze is zelden broeds en ze is een prima legster.

Afzonderlijke foktomen voor hanen- en hennenfok zijn dikwijls toegepast. Vooral in Duitsland, waar ook Minorca-bloed werd ingekruist. Bij de hennenfok werd in hoofdzaak op de beenkleur gelet en bij de hanenfok ging het om het onderdons der veren. In de hennenfoktoom werden de hanen geplaatst met zuivere benen, ook al was er op de onderkleur het nodige aan te merken en zelfs al hadden ze het verfoeilijke wit in de staart. Het ging om de gele benen der hennen en andere fouten waren daarbij van minder belang. De hanen, die uit deze tomen geboren werden, waren als tentoonstellingsdieren waardeloos. Bij de hennen werd echter het doel om ze zuiver gele benen te bezorgen meer en meer bereikt.

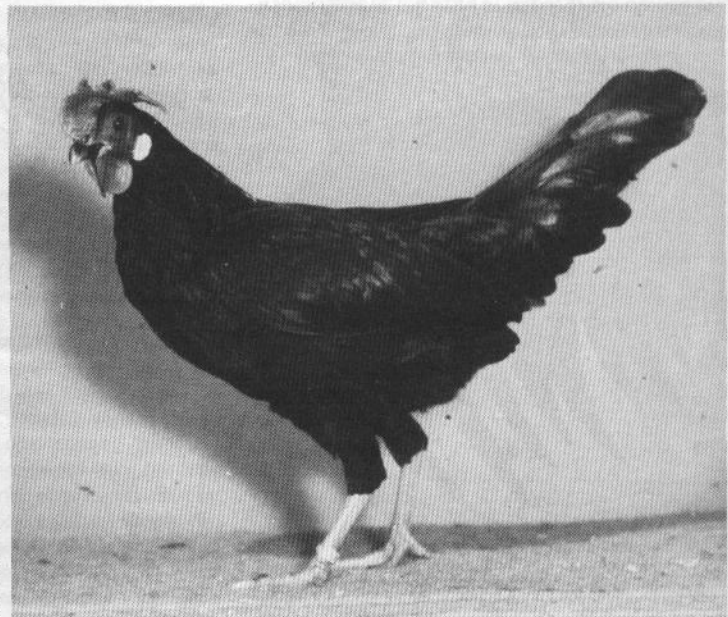
Voor de hanenfok werd andersom te werk gegaan. De poten waren als regel wel goed, ook al waren die van de hennen wat grijs. In de hanenfoktoom, dus hanen met (natuurlijk) goed gekleurde hennen met een prima onderdons, al is op de benen misschien wat aan te merken.

De laatste jaren is men bij ons evenwel van henen- en hennenfoktomen afgestapt en is gebruikelijk (gezien de uitslagen met succes) een haan met uitstekende beenkleur te plaatsen bij hennen met een prima beenkleur. Daaruit is een redelijk percentage goede tentoonstellingsvogels te verwachten.

M. G. ZWIJNENBERG

Zwarte Leghorn, haan van de bekende fokker J. A. Waalsen uit Elst

Zwarte Leghorn hen, eveneens gefokt door fokker Maalsen uit Elst. (Foto's: C. Aalbers)